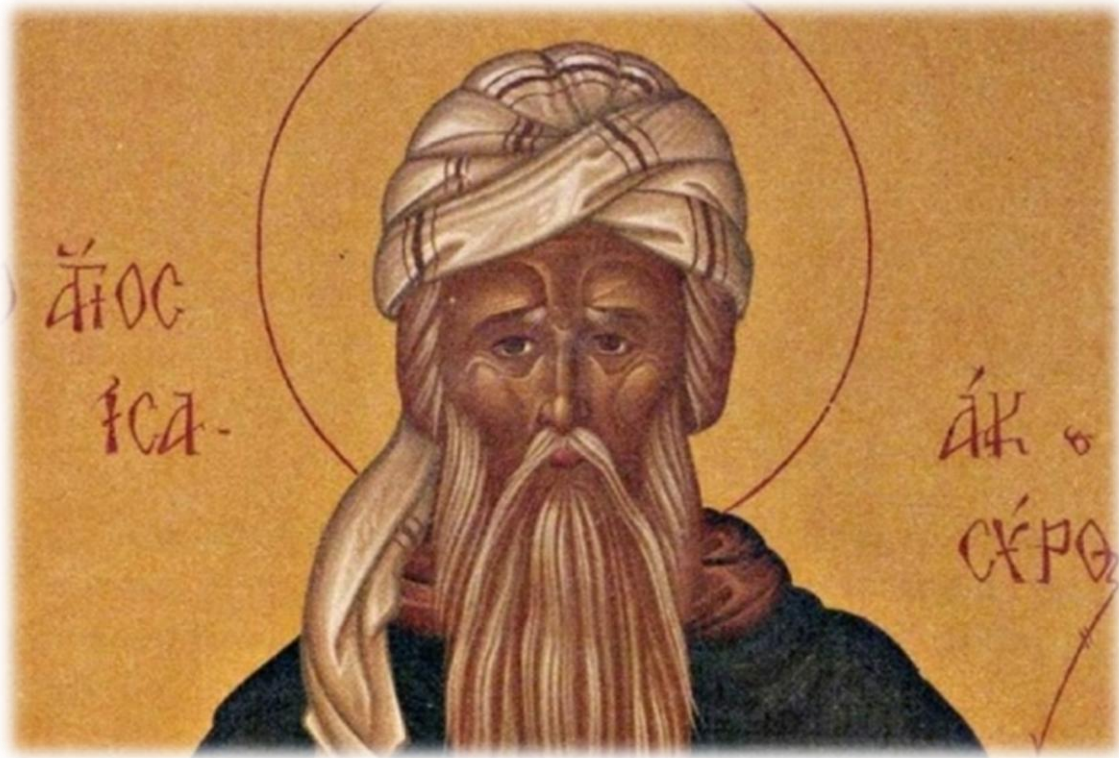

Η αγάπη του Θεού είναι παράδεισος.

Αββάς Ισαάκ ο Σύρος.

Η αγάπη είναι καρπός της προσευχής. Η αγάπη αρχίζει από τη θέα της (κατά την προσευχή) και οδηγεί το νου αχόρταγα στον πόθο της, όταν ο άνθρωπος κάνει υπομονή στην προσευχή χωρίς αμέλεια («ακηδία») οπότε μόνο προσεύχεται μέσα σε σιωπηλά ενθυμήματα της διάνοιας με θεϊκή πύρωση και θέρμη. (272).

Η αγάπη του Θεού έρχεται μέσα μας από τη συνομιλία μαζί Του. (156).

Παράδεισος είναι η αγάπη του Θεού. Μέσα σ' αυτήν υπάρχει η τρυφή όλων των μακαρισμών. Σ' αυτόν τον παράδεισο ο μακάριος Παύλος τράφηκε με υπερφυσική τροφή. Και αφού γεύθηκε εκεί το ξύλο της ζωής, έκραξε λέγοντας: «αυτά που μάτι δεν τα είδε, ούτε αυτί τα άκουσε, κι ούτε που τα 'βαλε ο λογισμός του ανθρώπου, όσα ετοίμασε ο Θεός για κείνους που τον αγαπούν» (Α' Κορ. 2:9). Από αυτό το ξύλο της ζωής εμποδίστηκε ο Αδάμ με τη συμβουλή του διαβόλου.

Το ξύλο της ζωής είναι η αγάπη του Θεού, από την οποία εξέπεσε ο Αδάμ και δεν μπόρεσε πια να χαρεί, παρά δούλευε και έχυne τον ιδρώτα του στη γη των αγκαθιών. Όσοι στερήθηκαν την αγάπη του Θεού, δηλαδή τον παράδεισο, τρώνε με την εργασία τους, μέσα στ' αγκάθια, το

ψωμί του ιδρώτα, και αν ακόμη βαδίζουν στον ίδιο δρόμο των αρετών. Είναι το ψωμί που επέτρεψε ο Θεός στον πρωτόπλαστο να φάει μετά την έκπτωσή του. Μέχρι να βρούμε λοιπόν την αγάπη, η εργασία μας είναι στη γη των αγκαθιών και μέσα σ' αυτά σπέρνουμε και θερίζουμε, κι ας είναι ο σπόρος μας σπόρος δικαιοσύνης. Συνέχεια, λοιπόν, μας κεντάνε τα αγκάθια και, όσο και να δικαιωθούμε, ζούμε μέσα σ' αυτά με τον ιδρώτα του προσώπου μας.

Όταν όμως μέσα στον έμπονο και δίκαιο αγώνα μας, βρούμε την αγάπη του Θεού, τρεφόμαστε με ουράνιο άρτο και δυναμώνουμε, χωρίς να εργαζόμαστε με αγωνία και χωρίς να κουραζόμαστε, όπως οι χωρίς αγάπη άνθρωποι. Ο ουράνιος άρτος είναι ο Χριστός, που ήρθε κάτω σε μας από τον ουρανό και δίνει στον κόσμο την αιώνια ζωή. Και αυτή η ζωή είναι η τροφή των αγγέλων.

Όποιος βρήκε την αγάπη, κάθε μέρα και ώρα τρώγει το Χριστό κι από αυτό γίνεται αθάνατος (Ιω. 6:58). Διότι «ο τρώγων –λέει– από τον άρτο που εγώ θα του δώσω, ποτέ («εις τον αιώνα») δε θα πεθάνει». Μακάριος λοιπόν είναι εκείνος που τρώγει από τον άρτο της αγάπης, που είναι ο Ιησούς. Ότι, βέβαια, αυτός που τρώγει από την αγάπη, τρώγει το Χριστό, το Θεό των πάντων, το μαρτυρεί ο απόστολος Ιωάννης, όταν λέει ότι «Ο Θεός είναι αγάπη» (Α' Ιω. 4:8). Λοιπόν όποιος ζει στην αγάπη, λαμβάνει από το Θεό ως καρπό τη ζωή, και σ' αυτό τον κόσμο οσφραίνεται από τώρα εκείνο τον αέρα της ανάστασης, στον οποίο εντρυφούν οι κοιμηθέντες δίκαιοι.

Η αγάπη είναι η βασιλεία, που μυστικά υποσχέθηκε ο Κύριος στους Αποστόλους ότι θα φάνε στη βασιλεία Του. Διότι το «να τρώτε και να πίνετε στο δικό μου τραπέζι στη βασιλεία μου» (Λουκ. 22:30) τι άλλο είναι παρά η αγάπη; Γιατί η αγάπη του Θεού μπορεί να θρέψει τον άνθρωπο, χωρίς αυτός να τρώγει και να πίνει. Η αγάπη, ακόμη, είναι το κρασί που ευφραίνει την καρδιά του ανθρώπου (Ψαλμ. 93:16). Μακάριος είναι αυτός που ήπια από τούτο το κρασί. Από αυτό ήπιαν οι ακόλαστοι, και ένιωσαν ντροπή· οι αμαρτωλοί, και λησμόνησαν τους δρόμους της αμαρτίας και οι μέθυσοι, και έγιναν νηστευτές· και οι πλούσιοι, και πεθύμησαν τη φτώχεια· και οι φτωχοί, και πλούτησαν με την ελπίδα· και οι άρρωστοι, και έγιναν υγιείς· και οι αγράμματοι, και έγιναν σοφοί. (282-3)

Από το βιβλίο: Κωνσταντίνου Καρακόλη, Ανθολόγιο από την ασκητι-κή εμπειρία του Αγίου Ισαάκ του Σύρου. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», σελ. 18.

(Οι αριθμοί στο τέλος κάθε λήμματος αντιστοιχούν στις σελίδες του ελληνικού κειμένου: «Του Οσίου Πατρός ημών Ισαάκ, Επισκόπου Νινευΐ, του Σύρου, Τα Ευρεθέντα Ασκητικά», Λειψία 1770. Ανατυπούμενα επιμελεία Ιωακείμ Σπετσιέρη, Ιερομονάχου. Αθήναι.).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>